

Intervju s književnicom Sanjom Pilić

U sklopu projekta „Otvorimo vrata škole“ 19. listopada 2015. ugostili smo poznatu spisateljicu za djecu Sanju Pilić. Učenici viših razreda su jedan školski sat proveli u razgovoru s književnicom te saznali više o njezinim djelima i spisateljskom radu. Novinarska grupa naše škole napravila je s njom kratki intervju koji vam donosimo ovdje.

Pripremajući se za ovaj razgovor saznali smo da potječete iz prave umjetničke obitelji, vaša majka je slavna književnica za djecu Sunčana Škrinjarić. Kako je bilo odrastati u takvoj obitelji, kakva su Vaša sjećanja na djetinjstvo?

Pa bilo je zapravo jako zanimljivo, iako malo preromantično. Nije bilo baš previše novaca, ali sam zato zahvaljujući mami i cijeloj obitelji upoznala jako puno umjetnika. Družila sam se s njima, ali umjetnici žive u svijetu mašte i nisu tako praktični kao drugi ljudi. S druge strane, naučiš se razmišljati svojom glavom, možda čak malo više sanjariti, što nije tako loše, pogotovo kad jednog dana počneš te snove ostvarivati. Ali malo mi je nedostajao praktični dio u obitelji.

Kada i kako ste se odlučili da ćete postati spisateljica?

Pa odluka nije došla odjedanput. Najprije sam se bavila fotografijom, filmom i tek tada sam počela pisati. Objavila sam dvije zbirke za odrasle i onda me nazvao jedan urednik za djecu, časopisa „Radost“, i rekao da počnem pisati priče. On me zapravo nagovorio da počnem pisati. Fotografijom sam se manje bavila. To je zapravo bilo dosta muško zanimanje. Crtanog filma i nije bilo baš puno za snimanje. Na kraju sam se sasvim prebacila na pisanje. To je bio nastavak naše umjetničke loze.

Sjećate li se koja je bila prva knjiga koju ste napisali?

Pa da, to je bila „Ludnica“, zbirka priča za odrasle.

Gdje pronalazite inspiraciju za Vaša djela? Ima li u njima i stvarnih likova i događaja?

Uvijek u svim djelima ima nekih stvarnih događaja, a nešto se i totalno izmisli, nešto se djelomično izmišlja, a i inspiracija je svakodnevna. Samo što, u biti, ti nešto uvijek dodaš na to, puno toga izmisliš, ali svakodnevica je moja inspiracija. O svemu se može pisati. Pišem o životu u gradu. Ne bih mogla pisati o nečemu što dobro ne poznajem, kao recimo o prirodi. Kad nešto dobro poznaješ, onda stalno naviru nove i nove ideje. Dakle, kad imaš djecu, ako imaš i unuke, imaš i puno, puno prijatelja. Sve se to da strpati u neku knjigu ili roman.

Gdje najčešće pišete svoje knjige?

Najčešće pišem u krevetu. Sad su izmislili male notebook-ove i onda si ja lijepo podmetnem pod leđa nekoliko jastuka, skuham crnu kavu i pišem poluležeći. A prije dok nisu izmislili te sprave sam morala ipak ustati do stola, pisati na kompjuteru, koji je zauzeo puno prostora na stolu. Tako da mislim su ovi mali notebook-ovi jako korisni.

čemu najviše volite pisati?

Najviše volim pisati o gradskim, urbanim situacijama, o dječjom odrastanju, prvim ljubavima i zabunama ili tako nešto. Kad pišem za odrasle, također su tu sve

svakidašnje stvari koje onda gledaš kroz neko drugo očište tako da bude duhovito, ali u svakom slučaju svakidašnji život me inspirira.

U Vašoj zadnjoj knjizi „Vidimo se na fejsu“ pišete o tinejdžerici koja se s prijateljima druži preko Facebooka. Što Vas je inspiriralo da napišete knjigu?

Moram priznati da sam ljubitelj Facebooka. Meni je on donio samo dobro. Upoznala sam beskrajno puno ljudi preko njega. Više se družim sada nego što sam se ikad družila i tražim pomoć preko njega – tražim majstore, zubare, sve preko Facebooka obavim. Tako da sam onda napisala tu jednu knjigu, malo ljubavnu, o jednoj djevojčici koja se dopisuje s nekim dječakom koji na kraju ispadne sličan njoj. Bez obzira na količinu ljudi oko nas, nekad slične ljude ne nalazimo u svojoj blizini nego ih možemo upoznati putem Facebooka. Cijela obitelj mi je na Facebooku i zapravo se jako dobro zabavljamo. Tako sam dobila inspiraciju da napišem knjigu o tome.

Kako je nastala serija priča o Maši?

Nastala je tako da se moj urednik sjetio da bih mogla napisati slikovnicu za određenu dob djece i da bi bilo jako lijepo da imamo neku seriju knjiga. Kako sam ja kao djevojčica voljela čitati knjige, a posebno slikovnice, rekla sam da bi se djevojčica mogla zvati Maša po mojoj unuci i tako je ona zapravo malo po malo nastala. Nakon toga izabirali smo i ilustratore. Svake godine objavimo po dvije knjige o Maši.

Koje Vaše djelo Vam je najdraže?

Nemam svoje najdraže djelo. Sve mi je drago i srcu milo, sve ja to volim. Ponekad neku knjigu više, neku manje, ali objektivno volim sve svoje knjige.

Što volite čitati u svoje slobodno vrijeme? Koji Vam je najdraži pisac?

Sada više nemam najdražeg pisca, imala sam kada sam bila mlada. Kako se mijenjaš ti, tako se mijenjaju i tvoji omiljeni pisci. Tako da sada nemam nekog specijalno dragog pisca, ali volim čitati neke priručnike. Više volim knjige koje su korisne. Uz priručnike, zadnje knjige koje sam čitala bile su od Tribusona i Prtenjače.

Radite li trenutno na nekoj knjizi?

Trenutno zapravo ne. Završila sam knjigu o Maši i pripremam se za drugu. Još trebam započeti i novi roman.

Zahvaljujemo na ovom intervjuu i veselimo se Vašim budućim radovima!